MR antenna

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA 2009./2. szám

„Örülni fog a puszta és a szomjú föld, vigad a pusztaság, és kivirágzik rajta a nárcisz. Virágba borul és vigad, vígan örvendezik. Része lesz a Libánon pompájában, a Karmel és Sárón díszében. Meglátják az ÚR dicsőségét, Istenünk méltóságát.” (Ézs 35,1-2)

NE FÉLJETEK ÉS NE AGGÓDJATOK!

Többen hallottátok már, hogy New Yorkban, 1973 szeptember havában, 14 éves fiunk súlyos görcsökkel hirtelen kórházba került. A sebész kísérleti műtétet végezett rajta, mert nem tudta biztosan, hogy mi a baja. Kitűnt, hogy a régebbi vakbél műtétje helyén bélösszenövéstől szenvedett – s mire felnyitották – bélfala már perforálódott illetve átlyukadt. Ennek következtében aztán alapos belső tisztításra is volt szüksége. A műtét hosszadalmas volt, de utána szépen rendbe jött és hazajött. Viszont alig telt el néhány nap, és visszakerült a kórházba, ahol újabb műtéttel fenyegették. S ekkor kezdtem félni és aggódni! Attól tartottam, hogy ezt aztán már nem fogja kibírni a fiam!

Akkoriban épp a Máté Evangéliumát olvastam sorba naponta. S mikor legjobban féltem, akkor került sorra a 14. rész, ahol Jézus a vízen járva lepte meg a viharos tengeren hajózó tanítványait. Ők meg szörnyen megijedtek, mert attól féltek, hogy szellemet látnak. Ekkor azonban megszólalt az Úr mondván: *„Bízzatok, én vagyok, ne féljetek! (Máté 14,27.)* Erre lecsillapodtak. De szavainak hatására én is lecsillapodtam, mert hittem, hogy Jézus hozzám is szólt. Azt üzente, hogy ne féljek, mert ő a mi viharunkban is benne van! Valami áldott célja és terve van vele. Ami történik, arról ő tud, és az ő engedélyével történik minden.

Úgy is lett. Az orvos egy második műtét helyett előbb megpróbálta a fennálló belső fertőzést egy új gyógyszerrel kikezelni. A gyógyszer működött, s fiunk helyrejött. Majd ezen hosszadalmas betegség következtében lehetővé vált, hogy Floridába költözzünk, ahol azóta is lakunk, és szolgáljuk az Urat.

Viszont azóta tudom, hogy Jézus minden esetben „benne van" az övéinek viharaiban! Tud róla! Az ő engedélyével történnek! Valami áldott terve van velük! Ennélfogva – ha Jézust már behívtuk a szívünkbe – akkor soha, de soha sincs okunk a félelemre és aggodalomra! Arra vágyom, hogy minden „viharban" teljes maradjon a békém és bizalmam.

A Máté 8,18 és 23-27, meg 14,13-21-ben olvasunk két esetről, amikor Jézus tanítványai ismét féltek vagy aggódtak .

Ezen Igék alapján állapítsuk meg, hogy: Miből ered a félelem és aggodalom? Hogyan szabadulhatunk meg tőlük? Mi lesz a következménye a szabadulásnak?

Először is meg kell állapítanunk, hogy van helyes és helytelen félelem. Ugyanis az helyes, ha a gyermek fél a szülői fenyítéktől, mert akkor megtanul engedelmeskedni. Meg az is, ha félünk a pokoltól, mert akkor inkább behívjuk Jézust a szívünkbe, hogy elkerülhessük annak szörnyűségét. Ezért ezek alapján válaszoljunk arra, hogy: Miből ered a helytelen félelem és aggodalom? Máté evangélista azt írta, hogy *„Jézus... úgy rendelkezett, hogy menjenek át a túlsó partra."* Míg Márk és Lukács szerint meg Jézus *„így szólt hozzájuk: 'Menjünk át a túlsó partra.'"* (Márk 4,35.) Vagyis, mind a három Evangélium szerint Jézus világosan megmondta, hogy a túlsó partra akar hajózni tanítványaival, nem a halálba. Ennek dacára – a vihar következtében – halálfélelem lett úrrá rajtuk, mert Jézus helyett a körülményekre tekintettek. A fölösleges félelem tehát eredhet a körülményekre való tekintésből, meg az abból eredő hitetlenségből. De még abból is, hogy Jézust még nem hívtuk be a szívünkbe és – ennélfogva – még nem lettünk Isten gyermekei, és nincs kire támaszkodnunk. Ha meg már behívtuk őt, akkor esetleg abból, hogy nem ismerjük eléggé a Bibliában leírt szavait, illetve ígéreteit, vagy nem bízunk benne.

A másik esetben, a tanítványok azon kezdtek aggódni, hogy Jézus hallgatói megéheznek, ha nem engedi el őket. Ezért még tanácsot is adtak neki mondván: *„Bocsásd el a sokaságot, hogy... vegyenek élelmet maguknak."* Mire ő azt válaszolta: *„Ti adjatok nekik enni!"* Ekkor azzal védekeztek, hogy csak öt kenyér és két hal áll rendelkezésükre. Az pedig nem elég a sokaságnak. Azaz, megint a körülményekre tekintettek. S mivel teljes mértékben még nem ismerték fel őt, mint a Mindenható Istent, aki bármit megtehet, fölöslegesen aggódtak. S hányszor aggódunk mi is fölöslegesen, amikor a körülményekre tekintünk, vagy nem hisszük, hogy Jézus Mindenható Isten, aki mindmáig bármit megtehet!

Hogyan szabadulhatunk meg a helytelen félelemtől és aggodalomtól? Természetesen mindenekelőtt úgy, hogy – ha még eddig nem tettük meg – akkor most behívjuk Jézust a szívünkbe, tudva, hogy ő az Isten Fia és Isten. Továbbá teljes átadás által, hogy úgy irányíthassa életünket, ahogy ő a legjobbnak látja. Majd fejlődő igeismeret és imaélet által. Meg fejlődő hit által. A hit pedig – a Biblia szerint – hallásból ered, a hallás pedig Isten Igéje által. Vagyis az egyéni igetanulmányozásaink, s a gyülekezeteinkben elhangzó tanítások meghallgatása és megtartása által.

S mi lesz a következménye a fölösleges félelemtől és aggodalomtól való szabadulásnak? Aki már szenvedett valamilyen borzalmas fájdalmat, az tudja, hogy milyen csodálatosan felszabadító érzés, amikor teljesen megszűnik egy fájdalom. Hasonlóan, aki már rettegett és aggódott, az el tudja képzelni, hogy milyen csodálatosan felszabadító érzés az azoktól való szabadulás. Mert akkor a legijesztőbb körülmények között is nyugodt marad, tudva, hogy Jézus, a Mindenható Isten vele és benne van. Ezért semmi de semmi sem érheti őt az Úr tudta és engedélye nélkül. S bármi következnék is rá, ő áldást hoz ki mindenekből.

Amikor 14 éves fiunk visszaesett, és megint kórházba került, akkor engem komoly aggodalom és félelem fogott el. „Nem fogja kibírni" – gondoltam. Azaz a körülményekre tekintettem, és azokból félelem és aggodalom szakadt rám. De, amikor Jézus a Bibliából megszólított mondván: „Bízzatok, én vagyok, ne féljetek", akkor lecsillapodtam. S ő meg beváltotta szavát. Csodálatosan meggyógyította fiunkat, és az események által új helyre küldött minket. Hasonlóan, ha téged is elfog a félelem és aggodalom, akkor fordulj Jézushoz. Hívd a szívedbe, ha netán még nem hívtad be. Aztán átadva neki a teljes uralmat életed felett, naponta szívd magadba szavait, beszélj meg mindent vele imában, egyházadban figyelj üzeneteire, tartsd be azokat, és soha de soha ne tekints a körülményekre! Akkor ő vezet, fejleszt, erősít, növekvő hitet ad, és a legnehezebb körülmények között is teljes békességben tart.

Mátrainé Fülöp Irma

HÚSVÉTI REMÉNYSÉG

Nincs nagyobb ünnepe a kereszténységnek, mint a Nagycsütörtök - Nagypéntek-Húsvét ünnepkör, hiszen ez az alapja a hitünknek, épp úgy, ahogy Pál apostol is fogalmaz a korintusi első levélben: *„Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok. Sőt akkor azok is elvesztek, akik Krisztusban hunytak el. Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengéje. Mert ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is. Mert ahogyan Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy a Krisztusban is mindnyájan életre kelnek."(1Kor 15,17-22)*

Különös ünnep Nagycsütörtök és a folytatása Nagypéntek, hiszen a világtörténelem legmegrázóbb, legszívszaggatóbb eseményére emlékezünk, de ezzel együtt a legdicsőségesebbre is. A világtörténelem legmegrázóbb eseményének neveztem, hiszen nem volt, és soha nem is lesz még egyszer olyan, hogy egy teljesen bűntelen embert, aki egyben teljességgel Isten is volt, kivégeztek volna, pontosabban mondva, önként vállalta az áldozatot a világ bűneiért. Titok ez, de tény. Jézus, Isten Fia, mindenben hozzánk hasonló ember lett, kivéve, hogy nem követett el bűnt, épp ezért egyedül Ő volt méltó arra, hogy feláldozza életét váltságul sokakért. És erre önként, szabad akaratból vállalkozott. Így beszél erről a János evangéliumában maga Jézus: *„Azért szeret engem az Atya, mert én odaadom az életemet, hogy aztán újra visszavegyem. Senki sem veheti el tőlem: én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, hatalmam van arra is, hogy ismét visszavegyem: ezt a küldetést kaptam az én Atyámtól."(Jn 10,17-18)* Ez az önkéntes áldozat Nagycsütörtök este kezdődött Urunk letartóztatásával és kihallgatásával. A Sátán minden eszközt bevetett, hogy elpusztítsa az Élet Fejedelmét, s már-már úgy tűnhetett, hogy sikerrel. A hamis vádaktól se riadt vissza, hiszen ő a Hazugság Atyja, aki ölni, rabolni, és pusztítani akar. Ám, akárhogy próbálkozott, veszített. Veszített, mert Jézus nem legyőzöttként ment a keresztre, hanem önként, szabad akaratból, azért, hogy nekünk ne kelljen meghalnunk, hanem élhessünk a felkínált kegyelemmel. Azzal a kegyelemmel, melyet a meghalt, de feltámadt Jézus Krisztustól kérhetünk és kaphatunk, hiszen Ő nem maradt a sírban, hanem harmadnapra győztesen feltámadt. Épp ezért szomorúsága mellett örömünnepe is a kereszténységnek Nagypéntek, hiszen a kereszten egyszer s mindenkorra kifizette Jézus bűneink büntetését. Pál így ír erről: *„Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára." (Kol 2,14)* Ennél csodálatosabb örömhírt el se lehetne képzelni. Nincs adóslevél, nincs követelés, nincs tartozás, minden számla rendezett, egyszer és mindenkorra...

Tehát nekünk, kereszténynek a Húsvét nemcsak egy szép tavaszi ünnep, hanem annál sokkal több: a Feltámadás ünnepe! Urunk feltámadásának emlékünnepe, és annak a boldog reménységnek az ünnepe, hogy akik Krisztusban hunytak el, azok is feltámadnak majd. Ezzel a boldog bizonyossággal gondolhatunk elhunyt szeretteinkre, és a saját végóránkra is, hiszen, mint utolsó ellenség a halál is eltöröltetik majd. Kár, hogy kevesen tudják ezt, s a legtöbben a nyuszika, a hímes tojás, a sonka és a locsolkodás jegyében töltik ezt az ünnepet is. És természetesen a poharazás jegyében, mert valahogy a locsolkodás és a pohár szinte összetartozó fogalmak a legtöbbeknél, oly annyira így van ez, hogy még a gyerekeket se kímélik ezen a téren. (Mindig megdöbbenek, amikor hallom a hírekben, hogy egy-egy húsvét hétfőn hány gyermeket kell kórházba szállítani a „jól sikerült" locsolkodás után. Ő kölnivel locsolt ugyanis, őt meg pálinkával öntözték a szíves háziak.) Ám Jézus azért jött ide a földre, azért halt meg, és azért támadt fel győztesen, hogy az ördög munkáját lerontsa. Még ezen a téren is...

Kulcsár Anikó

Felhívjuk hallgatóink figyelmét, hogy az esti középhullámú adásunk 2009. márc. 29-től 20.25-től hallható.

Csoda munkám során

Egy rövid eseményt szeretnék megosztani az olvasókkal, amely a munkám során történt. Mikor már meghallom, hogy nyomdában van az Antenna, elkezdem számolgatni a napokat vajon mikor lesz készen, és kezdődhet a csomagolása a postázása. De előbb még egy fontos teendő van felcipelni az irodába a hétezer újságot. De ez az időpont legtöbbször kiszámíthatatlan vagy számomra a leglehetetlenebb időpontban történik, pl. déli 12 és 15 óra között, amikor a legtöbben dolgoznak, a diákok iskolában vannak, és nagyon kevés az esélye annak is, hogy az irodában lenne valaki, aki tudna segíteni. Tehát emberi szempontból reménytelennek néz ki a helyzet, sokan már mondanák is: hát, itt tényleg csak a csoda segíthet.

Igen, bízok Istenben, aki mindeddig megsegített.

Legutóbb is így történt. Az Antenna várható kiszállítási időpontjáról is csak annyit tudtam, hogy hétfőn 13 és 14 óra között érkezik mind a hétezer darab. Vasárnap a gyülekezetben hirdettem, hogy szívesen várom azokat, akik tudnak segíteni. Jelentkezett is egy testvérnő, és bíztatóan mondta, hogy a férje is jön. Így már hárman voltunk, hála legyen érte az Úrnak. Másnap reggel pedig még egy testvér telefonált, hogy jön segíteni, ha még szükség van rá. Nagyon örültem, hogy így gondoskodik az Úr Jézus rólunk, és időben kirendeli a segítségeket.

És tényleg, mikor megérkezett az Antenna, a segítségek is mind itt voltak, és egész hamar felhordtuk az újságot.

Hálás vagyok az Úr Jézusnak, hogy ezt már többször megtapasztalhattam, hogy a kellő segítség legjobbkor érkezik.

„És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem" Zsolt 50,15.

Tomasovszky Zoltánné

A HATALMAS ISTEN TUD RÓLAM...

Történetem régen kezdődik: a születésemnél. Ugyanis egy olyan ritka vérképzőszervi rendellenességgel születtem, ami az orvosok szerint millió az egyhez gyakoriságú. Hát úgy látszik, én pont az egymilliomodik voltam. Le- és felmenő rokonaimat megvizsgálták, hogy honnan ez az „örökség", de náluk minden a legnagyobb rendben volt. Tehát a jó Isten, aki alkotott, és már anyám méhében tudott rólam, úgy látta jónak, hogy én pont egy ilyen ritka rendellenesség birtokosaként lássam meg a napvilágot.

Gyermekkoromban többször kerültem emiatt kórházba, és 18 éves koromtól az OVSZ (Országos Haematológiai és Vértranszfúziós Intézet) „vendég szeretetét" élveztem.

Bár sokat nem tudtak tenni velem az orvosok, de mindig különös "csemegét" jelentett számukra ez a ritka betegség. Mielőtt férjhez mentem, kikértem az orvosok véleményét, hogy egyáltalán vállalhatok-e gyermeket, és mi az esélye az öröklődésnek.

A válasz szerint egy gyermeket „minden további nélkül" vállalhattam, az öröklődési arány pedig 50-50%, vagyis vagy igen, vagy nem. Eléggé feladtam a leckét az orvostudománynak! Ezután majdnem 3 évig kellett várnunk az első gyermekünkre. Nagyon boldog voltam, amikor megtudtam, édesanya leszek. A „minden további nélkül" azért itt sem bizonyult teljesen simának – már ami az orvosi hozzáállást illette –, de Isten megtartó kegyelme folytán egy őszi délutánon megérkezett a kisfiam. Csodálatos érzés volt édesanyának lenni. Sajnos azonban egészségi állapotom nem volt felhőtlen. Meglehetősen vérszegény voltam, amin sem gyógyszerrel, sem injekcióval nem tudtak segíteni. Az egyetlen „javító tényező" a kímélő életmód volt, hogy a szervezetem a bennem végbemenő „versenyfutást" valahogy kompenzálni tudja. Az orvosok több gyermeket nem javasoltak, és mi el is fogadtuk ezt a helyzetet. Így is csodálatos volt, hogy van egy gyermekünk. A lelkem mélyén azonban volt egy nagy hiányérzet, amiért soha többé nem élhetem át azt a csodát, ami egy új élet kialakulása bennem. De az orvosok javaslata, no meg a sok esetben a saját fizikai állapotom józanságra intettek. Meg is tettünk mindent azért, hogy ne essek többet teherbe. Isten azonban másképp látta ezt a dolgot.

Két év telt el, mikor egyszer csak rádöbbentem, hogy ismét áldott állapotban vagyok. Akkor persze ezt a csöppséget nem éreztem „áldottnak". Nagyon megijedtem. Azonnal jelentkeztem az OVSZ haematológiai szakrendelésén. A főorvos asszony haragos lett, és közölte, vegyem tudomásul, a betegségem a korral rosszabbodni fog, és akkor ki fogja felnevelni a gyermekeimet?! Örüljek, hogy van már egy fiam. Ő mától egy hónapra szabadságra megy, azalatt döntsem el, megtartom-e ezt a gyermeket, vagy nem! Nem kell bizottság elé se mennem, mert az orvosi szakvélemény és javaslat elég ahhoz, hogy a gyermeket elvegyék.

Nagyon nehéz azokat a félelmeket, szorongásokat, belső idegi remegéseket, érzelmi viharokat szavakba önteni, amiket attól a perctől 1 hónapon át átéltem. Azt sejtettem, hogy nem fognak az OVSZ-ben az orvosok a nyakamba borulni, de ezekre a kemény – sőt akkor kegyetlennek érzett – szavakra nem számítottam. Azt tudtam, hogy betegségem ill. inkább állapotom feladta az orvosoknak a leckét, de a hosszú évek alatt eddig soha nem mondták így a szemembe, hogy talán nincs már sok időm hátra. Úgy mentem haza, mint akit egy vödör forró vízzel nyakon öntöttek. Olyan nehéz volt a szívem, mint egy mázsás kő.

És akkor elindult a lelkem egy hónapos „pokoljárása". Mint keresztény ember tudtam, hogy a Biblia azt mondja *„Ne ölj!"* De egy (tiltó) parancs nagyon kevés erőt tudott adni nekem ebben a helyzetben. Sőt, inkább még jobban megnyomorított. Rámszakadt egy hatalmas felelősség és félelem. Mi lesz a kisfiammal vagy mindkét gyermekemmel, ha én meghalok? Anya nélkül nőjenek fel?

Férjem és édesanyám engem féltettek, és az ő irántam érzett szeretetük teljesen érthető volt. Ők is azon az álláspontón voltak, hogy vetessem el ezt a gyermeket. De erre a lehetőségre gondolva lelkem viharai fokozódtak. Nagyon egyedül és nagyon nyomorultul éreztem magam. Van az Istennel való kapcsolatunkban olyan útszakasz, ahová a környezetünk emberi szeretete – ha még oly nagy is – nem jöhet velünk. Ezt persze akkor én még nem tudtam, csak később döbbentem rá. Az emberi szeretet néha a legjobbat akarva lehet akadálya Isten tervének.

„Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál és az én gondolataim a ti gondolataitoknál." (Ézsaiás 55,9) – mondja Isten Igéje.

Én pedig továbbra is vergődtem az emberi szeretet féltése és a lelkem nem szűnő viharai között. A jövő sötét árnya, mint hatalmas, megmászhatatlan hegy tornyosult fölém. A döntés felelőssége elviselhetetlen teherként szakadt rám, de nem tudtam elfogadni azt a tényt sem, hogy elvetessem a gyermekem. Nem volt egy perc belső nyugalmam vagy békességem az előttem álló egy hónapban. Éjjel sokszor arra ébredtem fel, hogy minden idegszál „remeg" bennem. A Zsoltáros szavai akkor teljes valóság voltak számomra: *„Keg yelmezz Uram, mert elcsüggedtem! Gyógyíts meg Uram, mert resz-*

MIÉRT AGGÓDJAK?

Vezet - nemcsak évről évre.
Segít - nemcsak napról napra.
Megvéd lépésről lépésre.
Utam híven igazgatja.

Nem szövök távol terveket.
Csak ezt a percet ismerem.
„Menj, amerre fényem vezet!"
- szól az Úr, az én Istenem.

Boldogan várom tanácsát
pillanatról pillanatra.
Aki ma annyi áldást ád,
holnap újra rámhullatja.

Mért küszködjek, mért aggódjak?
Isten Fiát adta nekem.
Ura ő mának, holnapnak.
Áldd és segít idejében.

Barbara C. Ryberg

ketnek tagjaim! Lelkem is csupa reszketés, és te Uram, meddig késel?" (Zsolt 6,6)
Lassan már imádkozni sem tudtam, már ami az imádság szavakba öntését jelenti. Csak azt tudtam szüntelen kiáltani „Istenem, segíts!". Ahogy teltek a napok, már nem is a szavak kiáltottak, hanem az egész bensőm vált egy hatalmas, néma kiáltássá az Úr felé.
És Isten hallgatott..., vagy én nem tudtam meghallani az Ő válaszát. A napok teltek, a látszólagos „süket csönd" arra a döntésre jutattak, hogy nincs kiút, elvetetem ezt a gyermeket. De az élő Istenbe való kapaszkodást nem tudtam abbahagyni. Közben elérkezett a nap, amikor visszsa kellett mennem a főorvos asszonyhoz a válasszal.
Indulás előtt reggel – szokásomhoz híven – a Bibliám után nyúltam. És ekkor csoda történt…
Isten válaszolt. Nem homályosan és félreérthető módon, hanem szó szerint és világosan. Egy bibliaolvasó útmutató alapján olvastam évek óta az Igét. Az aznapi kijelölt Ige a következő volt: *„Tanúbizonyságul hívom ma ellenetek a mennyet és a földet, hogy élőtökbe adtam életet és halált, az áldást és az átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod. Hogy szeressed az Urat, a te Istenedet és, hogy hallgass az Ő szavára, és ragaszkodjál hozzá, mert Ő a te életed és a te életednek hosszúsága." V. Móz 30,19-20 (Károli fordítás)*
Azt hittem, kiesik a biblia a kezemből. Eddig még soha nem olvastam ezt az Igét. A lelkemben azonnal fény gyúlt. Tudtam, mi az Isten szava és akarata. Átéltem, hogy Ő velem van, tud rólam, tud a gyermekemről, tud erről az egész problémáról. Sőt még a jövőt is a kezében tartja. Azt már tudtam, hogy megtartom ezt a gyermeket, de még egy nagyon kemény csata hátra volt, a főorvosnő. Ez engem úgy kidob, hogy a lábam nem éri a földet – gondoltam. Tartottam tőle, de a lelkemben már boldog béke volt. Az én mennyei Atyám azonban már jól ismert engem, és tudta, hogy nem vagyok éppen egy „hős" típus. Ezért ott is megmutatta az Ő irántam való szereteté és hatalmát.
A főorvosnő miután megnézet az 1 hónappal korábbi vérképem eredményét – ami nagyon pocsék volt – hozzám fordulva a következőt mondta: „Fiacskám, menj el a laborba! Soron kívül csináltatok egy új vérképet. Várd meg az eredményét!"
A várakozás idejét szüntelen való imával töltöttem. Amikor újra beszólítottak az Úr ment előttem és ismét csodát tett. Az én vérképem az 1 hónappal ezelőtti eredményhez képest igen jó lett. A főorvos asszony ránézett a papírokra, majd rám és azt mondta: „Tudod mit, tartsd meg ezt a gyermeket, nem lesz itt semmi probléma!"
Nem akartam hinni a fülemnek, hogy mindezt az az orvos mondja, aki 1 hónappal ezelőtt még igen sötét jövőt jósolt nekünk.
A szívem csordultig megtelt az isten iránti hálával, ujjongott és dalolt. Mintha mázsás kő esett volna le róla. Úgy éreztem, hogy szinte repülve megyek hazafelé.

Azóta 25 év telt el... És az akkor kapott Ige minden betűje beteljesedett. Az Isten egy szép kislánnyal ajándékozott meg bennünket, akinek a neve ezek után nem lehetett más, mint Dorottya, vagyis „Isten ajándéka".
Az Úr az egészségem terén is beteljesítette az Ő szavát. Néhány évvel később a főorvos asszony utódja újfajta izotópos vizsgálatot végeztetett rajtam. Ennek az eredménye azt mutatta, hogyha eltávolítják a lépemet, az egészségi állapotomban javulás várható. Ez 1990-ben meg is történt. Azóta fizikailag új ember vagyok, és olyan dolgokra vagyok képes, amikről fiatalabb éveimben álmodni sem mertem. Nagy szertettel és hálával gondolok azóta is erre az orvosnőre, aki Isten kezében eszköz volt a gyógyulásom érdekében.
Ennek az átélésemnek a megosztásával biztatni és bátorítani szeretnék másokat is. A mennyei Atya alkotott mindnyájunkat. Tud rólunk. Ha mindenki elhagyott, ha a jövő olyan sötét hegyként tornyosul fölénk, hogy nem látunk egy tenyérnyi kék eget sem, ha minden széthullani és darabokra törni látszik, Ő akkor is szeret minden embert! Ő nem csak parancsokat adott az embernek az égből, hanem a fiában leszállt a földre. Emberi létformát öltve magára itt járt a földön. Ezért pontosan tudja, milyen embernek lenni. Tudja, mit érzünk, minek örülünk, vagy mi az, ami fáj nekünk. Tudja, milyen nehéz az embernek harcolni a bűn és a kísértések ellen. Azért halt meg a kereszten, hogy a bűn miatt fellázadt, és neki hátat fordított emberrel újra helyreállíthassa a kapcsolatot.
Ő nem csak azt mondja, „Ne ölj! Ne lopj! Ne tedd meg ezt vagy azt!" Ő azt is mondja: „Gyere hozzám! Nekem mondd el a problémáidat! Bízz Bennem! Ne dönts elhamarkodottan egyedül! Igényeld az én segítségemet és szeretetemet! Én vagyok aki segítek betölteni a parancsok betűit! Én teszlek rá képessé, hogy megtedd a helyes lépéseket! Csak igényeld az én segítségemet, és ragaszkodj Hozzám!"
„Hívj segítségül engem, a nyomorúság idején! Én megszabadítalak téged, és te dicsőítesz engem." (Zsolt 50,15). Én átéltem ezt sokszor és sokféle módon. Életem legcsodálatosabb élménye újra és újra az, hogy a hatalmas Isten – aki az egész világmindenséget megalkotta – tud rólam. Fontos vagyok neki. Gondja van rám. Ez a szeretet ad erőt és biztonságot az életemnek, ebben az egyre bizonytalanabb és értékeit vesztett világban. Szeretném, ha ezt mások is átélhetnék, mert az Isten nem személyválogató.

Lányiné Politovszki Katalin

AKKOR JÖN EL

Ha fájni kezd majd, ami vagy,
és ami nem vagy, bár lehetnél,
majd ha bevallod végre, hogy
sosem voltál igaz keresztyén,
ha fájni fog, hogy annyian
vannak, kiket megejt a tévhit,
s ajkadról értük száll ima,
akkor jön el az ébredés itt.

Majd hogyha bűnné lesz a bűn,
s a Golgotához sírva érsz el
letenni ott mind keserűn
nem alkudva testtel és vérrel,
majd ha hálát adsz JÉZUSÉRT,
s a döntésed is végleg megérik,
mert megtisztított az a Vér
akkor jön el az ébredés itt.

Majd hogyha jobban érdekel
kik ők, akik vetnek, aratnak
s közéjük állsz és nem leszel
többé olyan fontos magadnak,
mert látod már a tájat itt,
amely aratásra fehérlik,
s munkára lelkesít a hit
akkor jön el az ébredés itt.

Füle Lajos

TEDD REÁNK A KEZEDET!

Drága édesanyám mesélte el nekem ezt a kis történetet.
Amikor még kislány voltam beteg lett nálunk az egész család. Akkoriban a spanyol láz országszerte szedte áldozatait. Az én kis falumban naponként szólalt meg a lélekharang. Erre a betegségre nem volt orvosság, a szervezet csak maga viaskodott a betegséggel szemben. Édesapámról már lemondott mindenki, csak édesanyám nem. Lábadozva, de fenn járt, és mindent megpróbált, még a lehetetlent is. Szeme állandóan őrködött felettünk, hol az egyik ágy fölé, hol a másik fölé hajolt, rakta ránk a borogatásokat. Sokszor tartotta a kezét aggódva édesapám forró homlokán. IMÁDKOZOTT!

És egyik reggel édesapám megkönnyebbülten sóhajtott fel, jobban érezte magát, túl volt az életveszélyen. Néhány nap múlva felkelt és járt. Pontosan emlékszem erre a napra. Úgy néztem édesanyámra, mint a „csodatevőre", aki csak ránk teszi a kezét és mi meggyógyulunk. Szentül hittem, hogy engem senki nem tud meggyógyítani, csak egyedül ő. Anyukám, tedd rám a kezedet, kértem tőle, amikor az ágyam mellett állt. És édesanyám homlokomra tette a kezét, és IMÁDKOZOTT! Én feltétel nélkül hittem, hogy én is meggyógyulok, mint az édesapám. Így is történt.
Az én drága édesanyám, aki nekem ezt elmesélte, már HAZA KÖLTÖZÖTT!
Hálásan köszönöm az én jó Istenemnek, hogy hívő szülők gyermeke lehettem. Köszönöm Istennek a gondviselést, az imameghallgatást, a naponkénti csodákat, melyek körülveszik egyenegyenként életünket. Csak észre kell vennünk. Segítsen a mi jó Istenünk, hogy így legyen mindannyiunk életében!
Sok erőt, szeretetet, bölcsességet e csodás lelki munkához Isten áldásával!

N.-né Z. Éva, Budapest

ÖT KENYÉR ÉS KÉT HAL

A városunkhoz közel van egy szociális otthon, ahol 70 személyt gondoznak. Főleg testi fogyatékosokat, de vannak köztük értelmi fogyatékosok és látássérültek is. Mindegyiknek más betegsége van, de egyben egyformák: nagyon szeretik és várják, hogy valaki elmenjen hozzájuk, beszélgessen velük. Már 15 éve látogatom őket, és mondhatom, hogy baráti viszony alakult ki köztünk. Ismernek, szeretnek és pár szót kell szólni mindegyikhez. Persze vannak, akik többet kívánnak, velük többet kell foglalkozni. Van közöttük egy kislány, aki különösen ragaszkodik hozzám, és már többször elvittem őt kirándulni hozzánk a városba, sőt a szülőfalumba is, ahol megvan a házunk, és nyáron kijárunk oda. Néha több gépkocsival is elmegyünk, és akiket lehet, elviszünk távolabbi kirándulásokra is. Ez mindig nagy öröm számukra.
Egyszer ez a kislány, akit Évikének hívnak, azt kérte tőlem, hogy hozzak neki dinnyét. Tudták azt, hogy mindig vittem valami gyümölcsöt vagy kalácsot, és azt elosztották a nővérek, hogy mindenkinek jusson belőle. Mondom az Évikének, hogy sajnos dinnyét én nem tudok hozni, mert az nagyon drága. Majd ha lesz alma és szőlő azt fogok hozni. Másnap este vittem haza az imaházból egy idős testvérnőt, és azt mondja, hogy várjak, mert ad egy-két dinnyét. Tudtam, hogy a veje zöldségtermesztéssel foglalkozik, de dinnyére nem is gondoltam. Most úgy voltam, mint a kisfiú az 5 kenyérrel és két hallal. Mi ez ennyi embernek? – én is ezt gondoltam.
Pár nap múlva felhívott telefonon ez a testvérnő, mert tudta, hogy járok a szociális otthonba, és felajánlotta, hogy vihetek annyi görögdinnyét, amennyit csak akarok. Mert zuhan a felvásárlási ár, és neki nagyon sok van. Megrakták nekem az autót dinnyével, és másnap reggel elmentem, és nagy örömmel vittem a gyümölcsöt. Volt nagy öröm, amikor az igazgatónőnek mondtam, hogy szóljon a raktárosoknak, hozzanak ládákat, mert tele van az autó dinnyével. Ő is nagyon örült, de akik ott voltak körülöttem, szintén nagyon boldogok voltak. Mondom az Évikének, hogy Isten meghallgatta kérésedet, és küldött nektek dinnyét. Isten előtt nincs lehetetlen, Ő teljesíti a kicsinyek kérését még akkor is, ha mi erre nem látunk lehetőséget.
A szomszéd gyülekezetből időnként eljönnek hozzánk a fúvósok szolgálni. Azt gondoltam, hogy milyen nagy öröm lenne, ha elmennének a szociális otthonba egy délután, és az ő szolgálatukkal nagy örömöt szereznének a gondozottaknak. Ezt mondtam is a vezetőjüknek, aki megígérte, hogy megbeszéli a többiekkel. Pár nap múlva telefonált, hogy örömmel elmennek szolgálni, beszéljem meg az igazgatónővel, mikor menjenek. Így egy szombat délutánra lett kitűzve az ünnepély, melyre a gondozottak is készültek a maguk módján verssel, énekkel, stb. és meghívták a hozzátartozóikat is. Nagy volt az öröm, mikor megérkezett a fúvószenekar. Nagyon szép szolgálat volt, voltak nemcsak zeneszámok, hanem szóló és duett énekek, szavalatok, és egy testvér szólt a jelenlevőkhöz is. Utána még beszélgettünk, nagy volt az öröm. Amikor később találkoztam a fúvószenekar vezetőjével elmondta, hogy mennyire meg voltak hatva a zenekar tagjai. Többen mondták neki a zenekar tagjai közül, hogy köszönik, hogy elvitte őket ebbe az otthonba, mert most látják csak, mi mindenért tartoznak még hálával Istennek. Ennyi fogyatékos embert még nem láttak együtt, és azt tapasztalták, hogy ők is tudnak örülni az életnek, még ha nagyon nehéz is nekik.

B. Erzsébet, Szlovákia

LELKIPOSTA

Levelet kaptunk. Ez a MERA életében egyáltalán nem szokatlan, ám ennek a levélnek a tartalma igen fontos volt a számunkra. Éppen ezért most – a levélíró nevének elrejtése mellett – szertnénk erre a levélre nyilvánosan is válaszolni.

Kedves és tisztelt MERA alapítvány!
Személyes levelükön nagyon meglepődtem. Önök küldtek nekem egy Antenna újságot, volt benne egy csekk. Mi itt többen hallgatjuk az adásokat, napközben dolgozunk. A Krónikák könyvének ismertetése sok komoly és mély mondanivalót tartogat számunkra. Áldás számunkra!
A csekk azonban nagyon fájdalmas hatást váltott ki. Egyszerűen nem marad pénz, amit küldtem volna. Emiatt január óta egyáltalán nem hallgatom az adást. Tudom, hogy az ilyen adás nincs ingyen. A füzet sem, amit küldenek. Egyáltalán nem volt békességem úgy hallgatni a műsort, hogy nem adakozom.
Itt megkérdeztek engem, hogy magának nem jó a tévében a vasárnapi Istentisztelet? Miért kell ez magának? Kérem Önöket, hogy ne küldjék minden hónapban a műsort. Már pontosan tudjuk, hogy az AM-en hol és hány órakor hirdetik az igét. Ezzel is spórolnak! Szeretném kérni csak az Antenna újságot, a sok-sok bizonyságtétellel. Ebben csekk is van, én összerakom a pénzt, hogy tudjak küldeni a rádiónak.
A személyes levélből áradó szeretet nagyon jólesett. Kérem, ha a Szentlélek úgy vezeti Önöket akkor beszéljenek az igében arról, hogy hol tart most a világ az ige, a Biblia útmutatása szerint. Itt, ahol élek, Vas megyében és itt a városban rengetegen elvesztették a munkájukat. Apák, s itt vannak a banki kölcsönök. S kérdezik, hogy miért? Hol van Isten? Ő rendesen járt templomba, még a perselybe is tett. Ezeknek tudom ajánlani az Önök adását. Talán választ ad nekik a Szentlélek esténként, hogy hol az alapvető hiba.
Mi az Úr akarata és gondolata a kölcsönökről? A jelzálogról? Hogyan jutott a hívő világ ugyanazon sorsra, mint a hitetlen? Mi az Isten álláspontja a mindenhol hemzsegő horoszkópokról? A sok nyerészkedési lehetőségről? Szabad-e a hívőnek erre az útra térni? Van erre konkrét ige? Nem tudom, hogy egyáltalán szabad-e kérni Önöktől, de imádkozom Isten segítségéért, mert ha Ő szól erről Önöknek, akkor sok megtévedt hívő ember tud az Úr Jézushoz fordulni. Én úgy tudok segíteni, hogy hirdetem az adásaikat. Tisztelettel:

I.-né, Szentgotthárd

Erre az írásra már személyes levélben is válaszoltunk, és éppen ezért abban reménykedem, hogy szentgotthárdi hallgatónk azóta már ott ül a készülék előtt, és hallgatja műsorainkat. Ám ezzel a néhány sorral azoknak a hallgatóknak szeretnénk üzenni, akik hasonló gondolatokkal vívódnak, mint ő.

Valóban igaz, a rádióműsorok pénzbe, mégpedig nagyon sok pénzbe kerülnek. Ám nem véletlen, hogy nem kódolt és előfizetéses adásokat sugárzunk. Ha azt szeretnénk, hogy csak azok férjenek hozzá a MERA és a Trans World Radio adásaihoz, akik meg tudják fizetni az árát, akkor úgy sugároznánk, hogy ne legyen bárki számára hozzáférhető. Ám pontosan az a cél, hogy mindenki, aki csak szeretné, aki csak rátalál, hallgathassa a műsorokat. Az Úr Jézus azt mondta a tanítványainak: *„Ingyen vettétek, ingyen adjátok"* – mármint az örömhírt. A rádióhullámok pedig nagyban segítenek ezt megvalósítani, hiszen ha valakinek van vevőkészüléke, akkor joga és lehetősége is van meghallgatni, amit azon megtalált.

Akkor minek a csekk az Antenna újságba? – kérdezheti valaki. Nem mégis valami „árat" sugall ez!?

Nos, a cél semmiképpen nem ez. Szeretnénk azoknak a dolgát megkönnyíteni, akik támogatni akarnak bennünket önkéntesen, mert Isten erre indította a szívüket. Ennek legegyszerűbb módja, ha elküldjük az Antenna újsággal együtt a csekket, amit aztán vagy felhasznál valaki, vagy nem. Ha mindenkinek külön kérni kellene a csekkünket, és nekünk külön elpostázni, akkor ez csak további – feleslegesen nagy – kiadásokat jelentene. Persze tudjuk, hogy vannak, akik nem fognak tudni adni, mert nem tehetik meg. Éppen őket támogatják azok a hallgatóink, akik viszont adakoznak. Hiszen az előbb olvasott levélben is azt kérte hallgatónk: „Szeretném kérni csak az Antenna újságot, a sok-sok bizonyságtétellel." Milyen sokaknak lenne veszteség, ha nem küldhetnénk nekik ajándékba az újságunkat, hiszen ez jelenti számukra – a rádió adás mellett – a kapcsolatot a hívőkkel, a lelki testvérekkel!

Természetesen nem szeretnénk azt a látszatot kelteni, hogy egy gazdag alapítvány vagyunk, akik mindent adhatnak és küldhetnek ingyen. Tudnia kell hallgatóinknak, hogy ennek épp az ellenkezője igaz. Ám egy Istennek hálás szervezet vagyunk, akik mindeddig azt tapasztalták, hogy mindarra, amire valóban szükség volt, Isten kirendelte a szükséges pénzeszközöket. Dicsőség ezért neki!

S ha valaki nem érez semmiféle indíttatást arra, hogy támogassa a szolgálatunkat? Akkor Isten őt bizonyára egy másik, ugyanilyen fontos missziós terület támogatására ösztönzi majd. Nem mindenkinek ugyanaz a feladata! És ez nem baj. Baj csak akkor van, ha valaki soha nem érzett és nem is érez indíttatást semmiféle adakozásra, annak ellenére, hogy anyagi lehetősége lenne rá. Ez a lélek megbetegedésére utaló tünet, s okot ad arra, hogy elgondolkozzon rajta az ember.

S ha már ennyit beszéltünk az adakozásról, szeretném köszönetünket kifejezni mindazoknak, akik nagyon komolyan veszik ezt a területet, és a MERA munkáját is támogatják. Ha bekapcsolják a készüléket, vagy ha kézbe veszik az Antennát, kérem, szakítsanak egy kis időt a hálaadásra. „Köszönöm Uram, hogy a mai napon még szól az adás, köszönöm, hogy az Antennát kézbe vehettem, mert ezek szerint erre a megfelelő időben kirendelted a szükséges anyagiakat." Ha ezt teszik, pontosan úgy imádkoznak, ahogyan mi is, napról napra és hétről hétre.

A levélben felmerülő kérdésekre pedig igyekszünk műsorainkban válaszolni.

Kulcsár Tibor

Lapzártakor kaptuk a hírt, hogy a TWR 2009 április 1-től új igazgatót nevezett ki a kelet-európai partnerszervezetek munkájának koordinálására.
Peter Kolarovsky 1996 óta dolgozott, mint munkatárs, a szlovákiai rádiómisszióban. Közben teológiai diplomát is szerzett.
Isten áldását kívánjuk az új igazgató munkájára!

Meghallgatott az Úr

Sok évi betegeskedés és kezelés után a világhírű odessai Filátov szemklinika professzora azt mondta, hogy készüljek fel arra, hogy lassan a most még látó szememre is megvakulok. Hozzá kell tennem, hogy ezt több évi vizsgálat és kezelés után jelentette ki. Mondanom sem kell, hogy nagyon elcsüggedtem, és leborulva, sírva imádkoztam drága Uram előtt. Megvallottam hitemet, hogy én hiszem, Ő ma is az, Aki volt, amikor a földön járt, és meggyógyított minden betegséget. Hiszem, ha Ő is úgy akarja, akkor tartsa meg a még meglévő látásomat. Másnap reggel ahogyan olvastam a soron következő bibliai részt a 2. Királyok 20. részéből, megtörtént a csoda.

Ebben a részben az olvasható, hogy Ezékiás király halálos beteg lett, és Ézsaiás próféta azt mondta neki, hogy meg fog halni. De Ezékiás sírva könyörgött az Úrhoz, és az Úr meghallgatta könyörgését, és ezt mondta neki: tizenöt esztendővel meghosszabbítom a te idődet.

Amikor ezt elolvastam, ezt a hitbeli bizonyságot kaptam az Úrtól: meghosszabbítom a te idődet. Elhittem, hogy ez így lesz, és többé nem utaztam Odessába a szememet kezeltetni. Így is lett, dicsőség legyen az Úr szent nevének.

Ennek már 26 éve, tehát Isten meghallgatta imádságomat feljebb, mint gondoltam volna. „A mi pillanatnyi szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nékünk."

M. Ilona, Munkács

Elgondolkoztató...

Sok csodája Jézusnak ma is működne, ha a hitünk nem botladozna. A mai tanítványok is ugyanazt a hitörökséget kellene, hogy továbbvigyék amit Jézus korában az élőkre bízott. Csakhogy hitünk nagyon pislákoló, és a mai modern kor egészen más csodákra vár. De hétköznapi csodákkal tele van az életünk, a hívőké kiváltképp.

Egy idős, beteges asszonyismerősöm kevés nyugdíjjal bár próbált spórolni, sosem jött össze időre a téli tüzelője. Józan szigorral kezelte a kis pénzt, és megadással Istenre bízta magát. Amíg nem volt túl hideg, valahogy elvolt. Jól felöltözött, és csak estefelé fűtött papírdobozokkal. Egy nap megjelent nála egy középkorú férfi, falubeli, és talicskán a közeli folyóparton összeszedett hulladék fát pakolt le neki. Másnap megint. Ez így ment egy darabig, míg rá nem kérdezett a néni: nektek nem lenne jó ez a tüzelő? De jó lenne, csak tudja, nálunk nincs kémény a házon, így hogyan fűthetnénk? Legalább a néni melegedjen. A bácsi családja sem fázott sokáig, mert vannak még csodák: többen tudtak a kémény nélküli családról, hogy nem tudnak fűteni. Mert Isten arra indított egy kőműves vállalkozót, hogy tegye meg ezt az életmentő munkát. Ingyen. Mi ez, ha nem Isten csodája?

Ismertem egy igen szegény családot. Az apa beteges, leszázalékolt, itt-ott akadt egy kis alkalmi munka. Az anya beteges. Két gyermeket neveltek. Nagy-nagy beosztással sem volt elég a pénzük hó végéig. Akkor elkezdték hitelbe venni a legszükségesebbeket. Mikor már igencsak felgyűlt az adósság, a boltos azt mondta, nincs tovább. A gyerekek meg csak várták az ennivalót. Az anya kétségbeesetten járta az utcákat kenyérre valót kérni. De a teli kosaras vásárlók messzire kerülték. És akkor egy öreg cigány asszony, aki szintén hitelre kényszerült így szólt: Itt van, vigye az én kenyerem, én majd kérek másikat. Ez csoda a javából. És elgondolkodtató.

Életem tele van ilyen megtapasztalással, időben kapott figyelmes szeretettel. Kinyílt szívek csodáival. Ezek életem fenntartói, örömforrás.

P.-né A. Júlia, Tahitótfalu

Pont akkor...

Az én életemben is történtek csodák, amit soha nem felejtek el. Ez is a férjem halála után történt.

Kislányom hazajött abból az iskolából, ahol felsőfokú tanulmányait végezte, és vissza kellett volna mennie. De nem volt pénzünk az utazására. Elég szegény sorban éltünk. Sokat imádkoztam azért, hogy Isten mutassa meg, kihez mehetnék pénzt kölcsönkérni. De olyanra gondoltam, aki adna is nekünk kölcsönt. Gondolatban bejártam az egész falut, hogy ahhoz ne menjek, akinek tudom, hogy van, de esetleg nem ad? Vagy szintén egy szegény emberhez, akinek szintén nincs pénze? De közben az idő kerekei tovább mozogtak. És akkor megszólított az én Uram, aki mindig velem van, és megígérte, hogy én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.

Ő csodát hozott akkor az életünkbe. Jött a szomszédasszony, és azt mondta, hogy menjek a tejcsarnokba, mert most fizetik az általunk leszállított tej árát. Téged Isten küldött hozzám – mondtam neki.

Már három hónapja, hogy nem fizettek. És most ez pont akkor történik, amikor a legnagyobb szükségünk volt rá. Hát ez nem egy csoda?

Bizony ma is vannak csodák az életünkben, csak sokszor mi nem tartjuk annak. Mi minden áldást és csodát, amit Istentől kapunk, természetesnek veszünk, mintha Ő ezzel tartozna nekünk. Ahelyett hogy hálát adnánk mindenkor mindenért.

R. Erzsébet, Románia

Csodálom Isten gondviselő szeretetét

Már tíz éve annak hogy a ceredi szociális otthonban élek, idős, katolikus hívők között. 49 évesen érkeztem ide fél bénán, csak a jobb kezemet használom mindenre. Élő hittel érkeztem a házba. Nem volt könnyű az indulás. Jézus Krisztusról sohasem beszéltek, mindig csendben voltam a szoba sarkában. A VI-os szoba az udvari szoba, itt találnak meg a többiek, ha keresnek. Életem minden napján látom Isten jóságos arcát, ahogy gondoskodik rólam. Ebben a szobában ketten vagyunk fél bénák. Margit néni nehezebb helyzetben van, ő itt tanult meg beszélni, járni, és csak a bal kezét tudja használni mindenre. Csodálom Isten gondviselő szeretetét az ő életén is. Ez köt össze bennünket, ő sokat segít nekem. Jóakaratú ember. Ha látogató érkezik hozzám, velük is szívesen beszélget.

Régebben sokat imádkoztam azért, hogy milyen jó lenne ha itt, a házban lenne hívő, itt dolgozó ember. Egyik alkalommal mondja a főnök, hogy jön hozzánk egy 4 gyermekes anya, aki a HIT gyülekezetéhez tartozik. Megjött Ildikó, hálás volt érte a szívem. Öröm vele találkozni, kedves a modora és a beszéde is. Sokaknak nem tetszett, de én csak hallgattam, tudtam, hogy ez a gonosz munkája. Férjét és anyósát is jól ismerem, hívő testvérek az Úrban. Ildikó megismerte az én gondjaimat is. Bizalmasan beszélget velem, és én is ővele. Az én életem központja Isten.

Hívő könyveket és újságokat olvasok, levelekre válaszolok, Bibliát olvasok reggel és este, akkor mindig csend van. Szeretem a csendet.

Ateista, világi emberek is élnek körülöttem, hallom a beszédüket, de én csak Jézussal élek. Tudom, hogy milyen hatalmas az Isten és Jézus Krisztus, Isten Fia.

Sajnos tönkrement a készülékem, amivel a kazettákat hallgattam, de egyik testvérem küldött helyette egy másikat, most azt használom. Névnapomra a cigánymisszió küldött egy énekes kazettát, nagyon hálás voltam érte. Isten ezzel is csodát tett az életemben.

59 éves vagyok. Januárban szólt a főnöknő, hogy Ági, segítők jönnek hozzánk. Tanuló nővérek, ők majd segítenek mindennapi ellátásunkban. Van köztük roma tanuló is, már név szerint ismerem őket. Valóban sokat segítenek, sokat beszélgetünk. Van közöttük egy evangélikus hívő asszony is, vele öröm volt beszélgetni. Ketten mindig Jézusról beszélgettünk. Három gyermeke van, remélem hogy még fogok találkozni vele. Ő sohasem ment cigizni a teraszra, addig is velem volt. Mindig segített nekem, jött velem még a mosdóba is. Sok bátorítást kaptam, épültem és erősödtem általa. Van zsebpénzem is, mindent ebből kell hozatnom, ami szükséges.

Vannak kísértéseim is, én sem vagyok kivétel. Erősnek kell lennem. Várom a tél végét, hogy kinn lehessek a teraszon, az egy csendes, nekem való hely.

R. Ágnes, Cered

Gyermekem Isten kezében

Pár évvel ezelőtt történt Zoltánnal, a fiammal.

A kapunk előtt megállt egy utánfutós gépkocsi, az utánfutón a fiamnak az MZ motorja volt. Nagy örömmel és boldogsággal mentem fiam elébe, örvendezve. Ő sápadtan és szomorúan csak annyit mondott: édesanyám, úgy nézzél rám, mint aki most született újra. Nagyon meglepődtem azon, amit mondott, és elmesélte a történetet. A motor első kereke dúrdefektet kapott egy autópályán, átrepült egy árkon, és ő egy villanyoszlop tövében találta magát és a motort. A fiamon csak egy pár apró horzsolás volt. Más baja nem történt. A motor tankján is csak egy kis horzsolás volt. A baleset után egy mentőautó megállt mellettük, megvizsgálták, kikérdezték a fiamat, majd elmentek. Majd jött egy személyautó egy utánfutóval aki azonnal megállt, és felajánlotta segítségét, hogy hazahozza a motort minden ellenszolgáltatás nélkül. Így járt az én Zoltán fiam.

Köszönöm a drága jóságos Atyának az Ő közbenjárását. Hálás szívvel teszem mind a három gyermekemet és unokáimat drága szent kezébe.

„Én az engem szeretőket szeretem, és akik engem szorgalmasan keresnek, megtalálnak." *(Péld 8,17.)*

S. Ferencné, Dunavarsány

Levelet kaptunk

Szeretettel köszöntelek, és egyben köszönöm az Antenna újságot, amelyet sorozatosan megkaptam. Én messze Csehországban egyedül vagyok magyar nemzetiségi. Így az anyagát, tartalmát, amely csodálatos, nem tudom továbbadni. Az unokám, leányom vejem kivételével környezetemben csak cseh nyelven értenek, a leányom is csak cseh nyelven szeret beszélni. Én idehaza magyar Bibliát olvasok, abból merítek naponkénti erőt. Magyarul imádkozom, és magyar énekeskönyvből dicsőítem drága Megváltómat. Énekeskönyveim régi kiadásúak, azokból dicsőítem az én drága Megváltómat.

76 éves nyugdíjas vagyok, idehaza vagyok egész nap, az ablakaim kelet felé nyílnak. Reggel nézek a város felé, és én elmondhatom, hogy kezeimet felemelve köszönhetem meg Jézus Krisztusnak, hogy új napra ébredhettem. Elmondhatom Urunknak, hogy köszönöm ezt a napot, melyet nekem ajándékoztál kegyelemből. Most arra kérlek Uram, hogy az én drága testvéreimet, akiket drága véren megváltottál, akik most jelenleg munkában vannak, dolgoznak, vagy autóval, villamossal utaznak, bárhol vannak az ország bármelyik területén, őrizd meg őket, mert a Zsoltáros szerint az *„Az Úr angyala tábort jár az őt félők körül és kiszabadítja őket. Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki Őbenne bízik."*

Drága testvéreim, búcsúzom, és lélekben ölel benneteket idős hallgatótok:

B. György,
Usti Nad Laben, Csehország

A MEGBOCSÁTÁS

A megbocsátás mindig boldogít.
A megbocsátás drága
az ajándékok ajándéka, mit
értünk adott és ránk bízott
az I S T E N.

Időben érkezett

Ötven évvel ezelőtt a vidéki falvakban az emberek többsége a mezőgazdaságból és állattenyésztésből élt. Ezzel foglalkoztak a feleségem szülei is. Erdős, dombos vidéken laktak, ahol az utcában egy kerekes kút volt, ahová az állatokat kihajtották az itatáshoz. Vagy hordókban tárolták az itatásra szánt vízmennyiséget, amit vödörrel kellett elhordani a kútról. Ebben az időben még nem volt vízvezeték. Történt egy alkalommal, mikor a feleségem még kisgyermek volt, úgy nyolc év körüli, a szülei a hordóba készített vízből megitatták a teheneket, és kimentek a határba a földi munkák végzésére. Nyár volt, napsütéses idő. Az egyik vashordóban még maradt egy kis víz. Úgy negyedig lehetett vízzel, ami a napsütés hatására szépen tükröződött. A feleségem ekkor nyolcévesen felfedezte, hogy milyen szépen látja magát a víz felszínén. Belehajolt a hordóba. Aztán érezte, hogy egyre lejjebb csúszik a hordóba, és próbált visszafelé jönni. De bármennyire is erőlködött sehogyan sem sikerült. Egyre lejjebb csúszott a víz felé, hiába próbálkozott támaszkodni a hordó oldalába. Az ereje egyre fogyott. A haja és a feje teteje már a vizet érte, és már érezte, hogy csak kis idő és a vízbe esik.

Egyszer csak érezte, hogy valaki megfogja a lábát, és kihúzza a hordóból. Az a valaki a szomszéd János bácsi volt, aki pont ebben az időben jött megkérdezni valamit, és a hordóból csak a két lábat látta kiállni. Teremtő Istenünk pont jó időben vezette hozzájuk a szomszédot, és így a feleségem megmenekült. Hála legyen érte az Úrnak!

Ezt az esetet sokszor elmesélte a feleségem, hogyha ekkor nem küldi az Úr a szomszéd János bácsit, akkor mi sem találkoztunk volna. Ezért én is hálás vagyok az Úrnak, hogy mindezt megcselekedte. Áldott legyen érte az Úr neve!

J. János, Bekecs

A Krisztusi szeretet gyógyító ereje

Nagymamám már hosszú évek óta egy súlyos betegségben, alzheimer-kórban szenvedett. Kegyetlen, embert próbáló betegség a közvetlen környezet számára is, hiszen végignézni azt, hogy egy eddig aktív, örökmozgó, csupa szív, kedves, másokon segítő teremtés, az évek során szellemileg teljesen leépül (végső stádiumban csecsemő szintre), önálló életvitelre képtelen lesz, a legalapvetőbb biológiai igényeit sem tudja egyedül kielégíteni, ezáltal teljesen kiszolgáltatott helyzetbe kerül.

Egyszer egy kórházi kezelés során a kórteremben elesett, aminek combnyaktörés lett a következménye.

A kórházban töltött hetek után haza hoztuk. Igen ám, de ekkorra az alzheimer-kór is olyan súlyosan előrehaladott volt nála, hogy egyedül már nem lehetett hagyni, 24 órás, folyamatos felügyeletet és gondozást igényelt.

El kellett döntenünk, hogy vagy intézetbe adjuk, ahol szakápolói személyzet gondoskodik róla, vagy megoldjuk az otthoni ápolását. Mi ez utóbbit választottuk. Hozzáteszem, hogy édesanyámmal ketten voltunk, és mind a ketten dolgoztunk. Nem volt egyszerű feladat, de Isten segítségére és gondviselésére most is biztosan számíthattunk, mint mindig életem során.

Sikerült gondozónőket fogadnunk, akik napközben megoldották az otthoni felügyeletet – hála az Úrnak anyagilag is tudtuk ezt vállalni –, őrajtuk kívül délutánonként édesanyám, estétől-reggelig pedig én voltam az, aki nagymamámra tudott vigyázni.

Egyik télen egy jó kis vírusos, bacilusos időszakban – mint máskor is rendesen – reggel elmentem dolgozni. Délelőtt anyám telefonált, a gondozónő kétségbeesetten hívta, hogy Mancika néni (nagymamám) lázas, teljesen erőtlen, nem vesz be egy korty folyadékot sem, nem tud vele mit kezdeni. Délre kiért az orvos, nagy nehezen ketten a gondozónővel kihúzták nagymamámat az ágyból, injekció, stb. Közben anyám is megérkezett, és mint később elmondta, nagymamám annyira rosszul nézett ki, hogy ő azt hitte, nem éri meg a holnapot.

Délutánra ketten maradtak a gondozónővel. Nagymamámon semmi javulás nem látszott. Elesetten, gyengén ült a foteljában, végtagjait nem mozdította, feje hátra csuklott, egy hangot sem szólt.

Én egész nap a munkában ahányszor csak tudtam, imádkoztam, hazafelé pedig folyamatosan: Istenem, add, hogy meggyógyuljon!

Mikor hazaértem és berohantam a házba, az én kis betegem, ahogy meghallotta a hangomat, felnézett és megszólalt: Drága Jánoskám!

Odamentem hozzá, megpusziltam, ő pedig már kapaszkodott is belém, és igyekezett volna felállni. Elé tettük a járókeretet – mert enélkül régóta nem ment –, és már indultunk is ki a szobából. Anyámmal örömünkben majd elsírtuk magunkat, a gondozónő nem hitt a szemének. Orvosunk időközben visszajött, kifelé menet szembetalálkoztunk vele. Nagyon örült, és meglepődött ő is.

Nagymamám láztalan lett, evett, közben folyamatosan „mondta a magáét" (betegsége miatt néha, később egyre gyakrabban összefüggéstelenül is beszélt).

A lényeg az, hogy lázas betegsége egyik pillanatról a másikra elmúlt, teljesen tünetmentes lett.

Így gyógyít Isten, ha az emberben ott van a Krisztusi szeretet.

H. János, Sárospatak

Köszönjük minden kedves támogatónknak a 2007-ben felajánlott személyi jövedelemadó 1%-át, amelynek az összege az APEH tájékoztatása szerint 368 000 Ft. Ezt az összeget az antenna újságunk kiadására fordítjuk.

Kérjük, hogy ha teheti, gondoljon a ***MERA***-ra ebben az évben is, amikor Ön, vagy rokonai az adóbevallás időszakában döntenek az ***1%*** felől. A bent maradó 1%-ot az állam használja fel, s ha már van lehetőség felőle dönteni, érdemes ezzel élni…

Adószámunk: **18007411-1-42**

Emlékeztetőül: a magánszemélyek májusig rendelkezhetnek az 1 % felől.

Előre is köszönjük!

Amivel telve van a szív...

„Igazi húsvétot csak a Magdaléna-lelkek ünnepelnek”

A próbák idején még jobban értékeljük, ha kézzelfoghatóan átélhetjük Urunk jelenlétét, biztatását, simogatását. Egy ilyen váratlan örömről szeretnék most beszámolni.

Egy nem régiben megismert kedves asszony – aki a bibliakörünkbe jár a férjével együtt –, lelkesen mesélte nekem, hogy 86 éves édesanyja az Antennában megjelent fényképem alapján régi ismerősét fedezte fel bennem. 1985 tavaszán, a Mátraháza felé vezető országúton ismerkedett meg velem. Mondanom sem kell, mennyire megörültem, és felhívtam telefonon. Ámulva hallgattam, hogy a korát tekintve idős, ám szellemében, lelkében fiatal testvéremben milyen élesen megmaradtak az emlékek arról a 24 évvel ezelőtti vasárnapról!

Beszélgetésünk alatt bennem is megelevenedett az a különleges délelőtt.

Egy hosszabb kórházi kezelés előtt beutalót kaptam Mátrafüredre, s ez – fél évvel a megtérésem után – igazi leltár készítésre alkalmas, csendes, boldog együttlétet jelentett Jézussal. Jártam az erdőt, imádkoztam, Bibliát olvastam, és ujjongott a lelkem.

A környéken csak a református üdülőben volt istentisztelet, ezért vasárnap oda készültem. Ahogy a trabanttal kapaszkodtam fel a kanyargós úton, azon gondolkoztam, kitől kérdezhetném meg, merre találom az üdülőt?

Egy asszonyt pillantottam meg, aki előttem gyalogolt az országúton. Megálltam és megszólítottam. Kiderült, hogy éppen oda igyekszik ő is. Beszállt mellém, s mintha régi ismerősök lennénk, meghitt beszélgetés alakult ki köztünk.

Az üdülőt éppen tatarozták: állványok, festékes vödrök fogadtak. Hamarosan előkerült az üdülő vezetője, s mikor elmondtuk, hogy istentiszteletre jöttünk, s most milyen csalódottak vagyunk, mosolyogva válaszolta: Jézus azt ígérte, hogy „Ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”

Az irodájában mi, hárman, csodálatos közösségre jutva, igét olvasva, imádkozva töltöttünk együtt egy Istentől gazdagon megáldott vasárnap délelőttöt. Az első szeretet túláradó örömével osztottam meg velük, hogyan szólított meg személyesen az Úr, és változtatta meg radikálisan az életemet.

Török Edéné Klárikával (a keresztnevünk is ugyanaz) igazi testvéri szeretetben váltunk el.

Két és fél évtized telt el azóta, és most Urunk újra összehozott minket. Megtudtam, hogy a jelenleg Karcagon élő, áldott életű tiszteletes-asszony és tanítónő a megismerkedésünk óta imában hordozott engem és a fiamat, aki akkor még nem volt hívő. Micsoda szeretet Istentől és embertől! Most örömmel számolhattam be neki, hogy azóta a fiam és a menyem is megtért, gyülekezetünk tagjai, és négy gyermeket nevelnek.

A mátrafüredi héten még egy maradandó ajándékot kaptam: virágvasárnap, a gyöngyösi református templomba igyekezve különös látvány fogadott: a környező utcákból érkező hívek kezében a tavaszi virágok változatos szépségű csokrai pompáztak, ami tovább emelte a nap ünnepélyességét. A templom megtelt a virágokkal, megszólalt az orgona, s az Ige a szívemig hatolt.

Bár még csak virágvasárnap volt, de ismerve a húsvéti történetet, úgy éreztem magam, mint Mária Magdolna, akinek a lelkéből feltört az öröm.

Azóta is nagyon kedves nekem ez a történet, mert Mária Magdolna és a többi asszony életében is nyomon követhetjük azt, ahogy az Úr Jézus radikális változást hozott az akkori világ felfogásával szemben: felemelte és védelmébe vette az asszonyokat, akik hűséges követői lettek. (Lk 8,1-3).

„Az Úr Jézus temetésének különös kis „közönsége”volt: Arimáthiai József, egy csendes tanítvány; ő: Magdaléna, a nyilvánvalóan bűnös asszony, és a másik Mária, az egyetlen élő személy, aki az Úr Jézus halálát előre érezte és testét megkente a temetésére.” – olvassuk dr. Kiss Ferenc Mária Magdolnáról szóló írásában.

Jézus hét démont űzött ki belőle. Ettől kezdve az Úr hűséges követője lett. Ez akkor sem változott meg, amikor Jézus már nem a népszerű tanító, a gyógyító és csodákat tevő híres rabbi, akit tömegek követnek.

Mária Magdolnának csak az jár a fejében, hogy a szombat letelte után visszatérjen a sírhoz, és megadja a végtisztességet szeretett Mesterének. Félelmét legyőzve, még a sötétben elindul.

Ha arra gondolok, hogy abban az időben nem voltak Jeruzsálemben kivilágított utcák, s a teljes sötétségben kellett eljutni a sírkertbe, nem tudom lett volna-e bennem ilyen bátorság? A további történéseket ismerjük a bibliából.

A szeretett Mestert sirató asszony vigasztalan és reménytelen, egészen addig, amíg meghallja a nevét: *„Mária! – szólította meg Jézus, az megfordult, és héberül ezt mondta neki: „Rabbuni!”, ami azt jelenti: Tanító.” (Jn 20,16-17).* Ebben a pillanatban felismeri Jézust, az Úr Jézus pedig rögtön feladatot is ad neki: *„Ne tartóztass engem, mert még nem mentem fel az Atyához, hanem menj el az én testvéreimhez, és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz, és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez.” (Jn 20,17). „Elment a magdalai Mária, és hírül adta a tanítványoknak: „Láttam az Urat!” – és hogy ezeket mondta neki” (Jn 20,18).*

Most már boldog : a teljes kétségbeesésből Jézus személyes megszólítása emeli ki, s a húsvéti öröm első részesévé és hirdetőjévé válik (Jn 20,17).

Akik átélték már ezt a csodát, azok tudják, hogy ma is így csordul ki a szívünkből a bizonyságtétel, hiszen *„amivel tele van a szív, azt szólja a száj”.*

„Igazi húsvétot csak a Magdaléna-lelkek ünnepelnek. Az pedig abból áll, hogy látják a feltámadott Urat, és ezt a bizonyosságot, életük nagy megtapasztalását örömmel hirdetik.” – írja az ismert igehirdető, Dr. Kiss Ferenc orvos-professzor.

Zika Klára

Egy különös utazás

Pár évvel ezelőtt Isten csodálatos gondviselését élhettem át. Országszerte hóviharok voltak. Kis falunk dombos-völgyes területen fekszik, és az első helyen áll ha hóátfúvások miatt útlezárások vannak. A hírekben bemondták, hogy mely települések vannak lezárva a hóátfúvások miatt. Hát persze, hogy Zámoly is köztük volt. Azon a héten éjszaka dolgoztam. Tudtam, hogy nagy szükség lenne a munkámra, mert határidős leadásaink vannak. Gondoltam, elindulok, hátha mégis jön egy busz, és a másik irányba el tud menni. Elindultam, és örömömre látom ám, hogy egy kis busz áll a megállóban. Talán nyolcan lehettünk rajta. Ahogy azt később megtudtam, sofőrünk kapott egy telefonhívást, hogy Söréd felé járható az út. Ahogy közeledtünk az első falu felé, az útra már kisebb hóbuckákat fújt a szél, de ügyes sofőrünk nehezen, de tudta venni az akadályokat. Szüntelenül kértem Istent, hogy óvjon meg bennünket minden bajtól. *„Aki a felségesnek rejtekében lakik, a Mindenható árnyékában nyugszik." Zsolt 91,1 „Azt mondom az Úrnak: Én oltalmam, váram, Istenem, Őbenne bízom." Zsolt 91,2.*

Bíztam, és cseppet sem féltem. Közben kiértünk a nyolcas útra, ahol végeláthatatlan kocsisor ment előttünk csigalassúsággal. Több, mint fél órás késéssel, de buszunk beérkezett a pályaudvarra. Pár ember lézengett ott, akik arra vártak, hogy valahogy hazajussanak. Kimentem a munkásjárat megállójába, és vártam a csodát. Ugyanis az utolsó járat idő szerint már rég elment. Ott álltam a süvítö szélben és hóviharban. Imádkoztam, de egyetlen buszt sem láttam közlekedni. Istenhez kiáltottam, és ott, a buszmegállóban minden gondomat Őreá vetettem. Nem akartam gyalog elindulni, mert messze volt a munkahelyem. Bíztam Istenben, és éreztem, hogy segíteni fog. *„Az Úrra néztem szüntelen, mert jobb kezem felől van, nem rendülök meg." Zsolt 16,8*

Drága jó Atyám meghallotta esedezésem szavát, és szinte a semmiből egyszer csak ott állt előttem a busz. Alig hittem a szemeimnek. Mintha az égből pottyant volna oda a busz. Mennyei jó Atyám ismét lehajolt hozzám, és kimentett a bajból. Egyedül szálltam fel, és Isten öröme tetőtől talpig betöltött. Hálát adtam ezért, és mielőtt gyárunk előtt leszálltam volna, megáldottam a sofőrt. Úgy ragyogott az arca áldásomtól, mintha csak erre várt volna. Főnököm hálás volt, hogy be tudtam menni, mert sokan hiányoztak. Azon az éjszakán Isten békéjének öröme reggelig betöltött. Munkámat örömmel végeztem, és még csak álmos sem voltam. *„A szeretet mindent hiszen, mindent remél." 1Kor 13,7.* Igen, hittem Isten szeretetében, és segítséget nyertem általa. Áldott legyen az Úr hatalmas neve!

A következő héten megint hóvihar volt. Délutánra mentem dolgozni, de hazajönni már nem tudtam. A lányomnál aludtam, onnan jártam dolgozni. A buszjáratok indulásáról 2-3 óránként érdeklődtem. A harmadik napon kértem főnökömet, hogy engedjen el előbb, mert ígértek egy buszt 21 óra körül, ami hazaviszi az itt rekedt embereket. Imámat meghallotta Isten, és válaszolt rá. Pár perc várakozás után elindult egy járat a viharos szélben és süvítő hóviharban. A hómarók éjjel nappal járták az utakat, de a Zámoly felé vezető úton tehetetlenek voltak. Amit kimart a hómaró, pár óra alatt ismét befújta a szél. Buszunk így a kerülő úton Söréd felé jött haza. Lassan haladtunk. Szüntelenül imádkoztam, és kértem az Úr segítségét. Buszunk többször is megcsúszott, de nem féltem. Az Úr volt velem, és a félelemtől megmentett engem. A buszban teljes sötét volt, és én nézetem ki az ablakon. Egész messze el lehetett látni, mert telehold volt. A havat csodálatos szépségében világította meg, és én csak néztem ezt a szépséget, és azt a csodálatos esti tájat, amit egy hóvihar fehérrel beborított. Egy-egy hóbucka alól kiszáradt gazok kandikáltak ki, melyeket a viharos szél ide oda csapdosott. A szél pedig olyan félelmetes erővel kapta fel a hószemcséket, hogy átlátni sem lehetett rajta. Buszunk egyszer csak megállt a két falu között. A szél akkora buckákat fújt az útra, hogy nem tudtunk tovább haladni. Sofőrünk segítséget kért, és én is folyamatosan ezt tettem, de én az Úrtól kértem. Nagy reménységem volt abban, amit kértem. Nem aggódtam és nem is féltem, mert *„Nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erőnek, szeretetnek, és józanságnak lelkét." 2Tim 1,7.* Bíztam az Úrban, és tudtam, hogy segíteni fog.

A buszon lévő emberek beszélgettek egymással, és mintha mindnyájan megzabolázták volna a nyelvüket. Kedvesen és szelíd szavakkal beszéltek egymáshoz. Történeteket mondtak egymásnak. Úgy éreztem, hogy a paradicsomban vagyok. Kinn tomboló hóvihar, s egy megrekedt sötét buszban a békesség honol egy kietlen pusztában. Csak néztem ki az ablakon, s közben hallgattam a kedves szavakat. Istent láttam mindenben. Benne láttam a havat, a szelet, a sötétséget, a holdat, az embereket. Ott volt Isten köztünk. Ezt határozottan éreztem. Éreztem, hogy karjaival átölel, és simogat engem. Éreztem hogy átölel szeretetével. Csodálatos volt. Isten velem volt a buszon. Később küldött egy hómarót is, és az után haladva mentünk. Buszunk nem tudott teljesen bejönni a faluba, mert óriási hóviharok voltak az úton. Mégis azon az éjszakán úgy éreztem, mintha a békesség szelleme költözött volna a falunkba. Már majdnem éjfél volt, mire hazaértünk. Az úton egy lélek sincs. Mindenfelé hóbuckák, a járdák mellett hatalmas hófalak. Az oszlopok lámpája ahogy megvilágította a havat, láttam miként kapja fel a szél, és pörgeti ide-oda.

Ahogy jöttem haza, mintha a házak , a kapuk, az oszlopok szóltak volna hozzám. Süvített, fújt a szél, és az arcomba hordta a havat. De nem bántam! Számomra ez az utazás csodálatos volt! Isten nem hagyott el, és áldása folyóként áradt rám az úton. Isten akkor is munkálkodik, ha vihar tép! Azon az éjszakán nagy dolgokat vitt véghez bennem! „Mert jó az Úr, örökkévaló az Ő kegyelme…" Zsolt 100,5.

B. Márta, Zámoly

LÁTÓ SZEM ÉS HALLÓ FÜL

Mindez Isten ajándéka, de aki nem veszi észre, vagy nem akarja elfogadni, az igen erősen megszegényedik. Mert a mindennapokat nem élnénk túl az Úr kegyelme, védelme és oltalmazó szeretete nélkül. Az már a szív kérdése, hogy mindezt neki tulajdonítjuk-e vagy a vak véletlennek. De azt tudjuk, hogy míg a vak véletlen egyáltalán nem létezik, Isten nagyon is VAN!

Édesanyámtól a születésnapomra kaptam egy kenyérsütő gépet, amely teljesen önálló életet él nálam. Hol működik, hol nem. Ezt azért mondom így, mert a teljes kiőrlésű programra vettük, de azt nem süti át. Elvittem a szervízbe, és azt mondták, hogy minden tökéletes rajta, ők fehér kenyérrel próbálták ki. Na, ezzel nem mentem sokra. Aztán kaptam egy nagyon jó sütemény receptet fehér liszttel, és azt gondoltam, hogy azt elkészítem benne, olyan püspökkenyér formában. Egy szombati napon a gyülekezetünkben hajléktalanokat láttunk vendégül, és ezt a nyalánkságot pénteken akartam megsütni. Jó időben felkeltem, mert 11 órakor indulnom kellett otthonról. Legnagyobb meglepetésemre a csodaszép hólyagosra kelesztett tészta a sütő program után is folyós maradt. Megdöbbentem. Most mi lesz? Gyorsan kikaptam a gáztűzhely sütő részéből a tepsiket, betettem a kalácstésztát és imádkoztam. Egyáltalán nem tudtam, hogy van-e olyan erős lángja a gáztűzhelynek, hogy a rakoncátlankodó gép igen vastag falú sütőedényén áthatoljon. Amikor utoljára megnéztem szépen feljött a tészta, de a tűpróbánál még ragacsos volt. Már nagyon közel járt az idő, indulnom kellett.

– Mit tegyek? Mit tegyek? Nem hagyhatom itt a tésztát így, mert összeesik, ráadásul nem is kis mennyiség volt. Jaj, ne menjen már tönkre...

Kértem az Úr segítségét és bölcsességét. Így az utolsó pillanatban aztán mégis elkészült a sütemény. Arra gondoltam, hogy kikapcsolom a gázsütőt, de – szokásom ellenére – benne hagyom a tésztát, hogy együtt hűljön ki a sütőtérrel, mintegy biztonságilag meghosszabbítva egy cseppecskét a sütési időt.

– Nem lehet baj, – gondoltam – legfeljebb egy picit szilárdabb lesz.

De aztán valami belső késztetésre mégsem ezt a megoldást választottam. Inkább kivettem a sütit. A gáztűzhely ajtaját meg kinyitottam, hogy mire hazajövök kihűljön teljesen.

Már régen leszállt a sötét, mikor nyitottam a bejárati ajtót. Hirtelen megdöbbentem. Mi ez a meleg? A konyha az előszobába nyílik, és innen áramlott ez a gyanús hőfok. Rossz érzésem támadt. Berohantam. A gázsütő előtt szinte teljes forróság fogadott. Gyorsan megnéztem, hogy mi a helyzet és akkor láttam meg, hogy a gázsütő ajtaját ugyan lenyitottam, de a gázt – nagy sietségemben – nem kapcsoltam ki. Ez még sose fordult elő velem, igaz, hogy ilyen tortúrás sütés sem. Hirtelen átvillant rajtam, hogy milyen végtelen kegyelemmel őrzött engem Isten szent Lelke. Ugyanis, ha a süteményt a rácson hagyom, mint akartam és az ajtót nem nyitom le, akkor szénné égett volna benne minden, sőt az is lehet, hogy egy kiadós lakástűz fogadott volna. Mélyen megrendült a lelkem, és nem győztem megköszönni Istenemnek ezt a figyelmes gondoskodást. Most is hálatelt szívvel nézek szét a lakásban, ami bármikor a tűz martaléka lehetett volna Isten oltalma nélkül. Csak megjegyezni kívánom, hogy végül a süti igen finom lett, és sok szegénynek szerzett nagy örömet, éppen úgy, mint az odahozott sok más édesség is.

A másik történetet az elmúlt éjjel éltem át. Egy nagyon kedves baráti körben töltöttem az estét Bödös Eszteréknél. Úgy volt, hogy valamit megbeszélünk, és egy órát szántunk rá. De nem így alakult. Annyira jól éreztük magunkat, mi négyen, hogy bármikor ránéztem az órára, – indulnom kéne – mindig marasztaltak, hogy olyan jó együtt, és én is így éreztem. Már jócskán elmúlt 10 óra amikor elköszöntem és igencsak megszaporáztam a lépteimet, hogy elkapjam még a Metrót, mely egészen a házunkig visz. A nyugatinál szálltam fel, és kényelmesen leültem a friss Antenna újságot olvasni. Eléggé elmélyültem benne, és egyáltalán nem néztem a megállókat, hiszen legalább fél órát kellett utaznom hazáig. Van időm bőven! – gondoltam. Aztán egy pillanatban mégis feltekintettem a beszálló emberekre és legnagyobb megdöbbenésemre kiderült, hogy az ellenkező irányba haladtam, és nem is keveset.

– Jaj, édes Istenem, mi lesz most velem? Csak le ne késsem a szembejövő utolsó metrót!

Leszálltam. Feljöttem a felszínre. Gyorsan szaporáztam a lépteimet, de nem tudtam jobban sietni, a havas latyak nem engedte. Gyerünk a lámpához, aztán átmenni és lesietni a másik irányba. De hová? Hol van itt a metrólejáró? Nem látom! Aztán mégis! …de sehol semmi, nagy csend fogadott. Csak egy hajléktalan aludt az ajtóban.

– Vajon mikor indul az utolsó metró? – szorult össze a szívem. 23.08-kor!... és mikor jön a következő? 7 perc múlva... és akkor már ez a mai utolsó kocsi?

Hirtelen nem is tudtam. De a várakozókat látva remény költözött a szívembe. Leültem. Ismét az Antennát olvasva kerestem nyugalmat. Aztán megjött a kocsi, és engem hazahozott – had mondjam így: Isten kegyelme.

Átfutott rajtam, hogy vajon hogyan jöhetnék haza olyan messziről másként? A budapesti éjszakai busz járatokat nem ismerem és se az, se a sötétség sem biztonságos, a taxi pedig iszonyat drága lett volna ezen a távolságon.

Két kis történet négy napon belül. De tudnám folytatni. Még sok mindent elmondhatnék, amit Isten tett értem ezen a négy napon. Leszakadt a karnisom egyik éjjel, de semmit se vert le. Egy nagy lelki tusa ért, napokig sírtam, de az Úr megvígasztalt és tanácsolt. Magyarázta az igét, amit megértettem... Sorolhatnám! ...boldog vagyok, hogy legalább ezeket megoszthattam kedves testvéreimmel.

Mert nemcsak hiszem, de tudom is, hogy az Úr szárnyai alatt van igazi védelem... és mint a pici fiókák, mi se látjuk teljes mértékben, hogy gondoskodó drága Atyánk mi mindentől ment meg minket percről percre, vagy mi mindennel ajándékoz meg minket, ami már szinte természetesnek tűnik. Adjon Isten kegyelme olyan szívet nekünk, amely mindezt észreveszi, hálás érte és megköszöni. Mert nem vagyunk mások, csak haszon nélküli szolgák.

Salyámosy Éva

HIT ÉS ENGEDELMESSÉG

A keresztyén viselkedésnek meg kell mutatkoznia ebben a világban. A kapcsolatainkat szabályoznunk kell valami módon. Olyan könnyű lefektetni a viselkedési szabályokat, de Pál nem ezt cselekszi. Ő megszabadított minket a mózesi törvény alól, és nem azért szabadított meg, hogy egy másik törvénykező rendszer alá helyezzen. Sok keresztyén elkülönült keresztyénként viselkedik, mert nem teszi ezt, nem teszi azt, és még nem tesz más tizenöt dolgot sem. Kívánnám, hogy bár tennének valamit. Fel kell ismernünk, hogy Isten gyermeke nem szabályokat és rendelkezéseket követ. Pál azonban a Római levél 12. fejezetében lefektet bizonyos alapelveket, amelyek irányítják a hívőket. A Szent Szellem útitérképet ad a hívőknek, bemutatja az utat, a kanyarokat, de nem a sebesség korlátozást. A levezető utat (félrevezető utat) is világosan fölrajzolja, és figyelmeztet azok elkerülésére. A hiúság városát megnevezi, és a kijáratot megmutatja. A hívőknek haladnia kell anélkül, hogy látná előre a pontos útvonalat, mert sok út van. Mindenkinek a saját útja.

„Azért kérlek titeket, testvéreim, az Isten irgalmasságára, hogy adjátok oda testeiteket, teljes személyiségeteket élő áldozatként, Istennek elkülönítve, neki tetsző áldozatként, ami a ti értelmes vagy lelki istentiszteletetek." Róm 12,1

„Kérlek" a kegyelem és nem a törvény nyelve. Nincs itt menydörgés, mint a Sínai hegynél. Mózes parancsot adott, Pál buzdít. Az „Isten irgalmára" kifejezés többes számú hebraizmus, jelezve a kegyelem bőségét. Isten gazdag irgalomban. Istennek sok van belőle. Már nagyon sokat felhasznált rám, és még mindig sok van belőle neked is. Az Ő együttérzése soha sem szűnik meg. Az „átadni" kifejezés már a hatodik fejezetben is előfordult. Sokan félreértik és félremagyarázzák, hogy az átadás az értelemre utal, pedig mindkét helyen az akaratot érinti. Az akaratnak szól a felszólítás; a hatodik fejezetben a keresztyén átadja magát Őneki, a tizenkettedik fejezetben odaszenteli magát, a viselkedését rendeli alá Isten akaratának. Azt mondja, hogy adjuk át testünket, egész személyiségünket. A test az az eszköz, ami által kifejezzük önmagunkat. Az értelem, az érzelem, az akarat és a Szent Szellem használja a testet. Magasztaljuk hát Istent a testünkben is. *„Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek tehát Istent testetekben." (1 Kor 6,10)*

„Ezért várom és remélem, hogy semmiben sem fogok szégyent vallani, hanem mint mindenkor, úgy most is Krisztust egészen nyíltan fogják magasztalni énértem, akár életben maradok, akár meghalok."(Fil 1,20)

„Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben."(2 Kor 4,10)

Az akarat tettével az egész személyiségünket Isten rendelkezésére bocsátjuk, ez a mi „értelmes istentiszteletünk", a mi okos szolgálatunk, és ez tetszik Istennek.

„és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, neki tetsző és tökéletes." Róm 12,2

Ne feltételezzetek semmit külsőképpen, amely nem belülről származik, és nem azt képviseli, amik vagytok belső lényetekben, hanem a világ szerint igazodik. Változtassátok meg a külső magatartásotokat (véleményeteket, vélekedéseteket) az értelmetek megújulásával, amit próba alapján tudtok, hogy mi az Isten akarata. Jóváhagyásotokat adjátok az Ő jó és neki tetsző teljes akaratának a végrehajtásához. Ne alakítsátok magatokat ehhez a gonosz eonhoz – vagy világrendhez –, hanem alakuljatok át a ti értelmetek megújulásában, hogy megvizsgáljátok, a mi az Isten jó, tetsző és tökéletes akarata veletek. (Róm 12,2)

Pál sürgeti a hívőket, hogy ne alkalmazkodjék életük és viselkedésük a körülöttük élőkhöz, még ha azok gyülekezetbe is járnak. A fejük felett ragyog a glória. Szuper kegyesek. De a legszörnyűbb pletykákat hallasz tőlük vasárnapról vasárnapra. Isten gyermekének nem kell ilyennek lennie. Természetesnek kell lennünk. Olyan könnyű megjátszani magunkat, ezt jelenti valójában a „képmutató". Napi életünkben a képmutató azt jelenti, hogy olyannak próbálunk látszani, mint amilyenek nem vagyunk. Shakespeare mondott valamit erről: hogy a világ egy színpad, és mindenkinek játszani kell. Ez a hívőknél nem így van, mert nekik igazinak kell lenniük, mert a Szent Szellem dolgozik bennük, és átalakítja az életüket az értelem „megújulásával". A Fil 4,13 szerint *„Mindenre van erőm..."* Hol? *„Krisztusban, aki megerősít engem."*

A hívő mindent megtehet, ami Isten akaratában benne van.

Pál tovább megy a Róm 12,3 versben. *„Mert a nekem adatott kegyelem által mondom, mindenkinek közületek, hogy ne törekedjetek többre, mint amire törekedni kell, hanem megfontoltak legyetek a szerint, ahogy az Isten kiosztotta mindenkinek a hit mértékét."(Róm 12,3)*

Nagyon sok keresztyén úgy érzi, hogy az előkelőség pozícióját kell magára ölteni. Sok gyülekezeti tag tisztséget akar viselni, és úgy dolgoznak, mint a termeszek, akkor sok tisztséget, bizottságot, testületeket kell létrehozniuk, amelynek vannak vezetőik, szervezeti irányítójuk. Akkor olyan emberek lendülnek munkába, akik semmilyen más alapon nem dolgoznának, mert többet gondolnak magukról, mint amit gondolniuk kellene. Ez állandóan veszélyt jelent a hívőknek. Helyesen kell értékelnünk magunkat, „józanul gondolkozzunk."

Öröm eljutni arra a helyre, ahol Isten látni akar minket. *„mert ahogy egy testben sok tagunk van, de nem minden tagnak ugyanaz a feladata. Sokan vagyunk egy test a Krisztusban is, egyenként pedig egymás tagjai is." Róm 12, 4-5*

Ezt mutatja be Pál apostol a Korinthusi, Efézusi, Kolossé levelekben is, hogy kik is a Krisztus teste, a működő test.

„Ha pedig kiváló kegyelmi ajándékokkal bírunk a nekünk adatott kegyelem szerint, gyakoroljuk azokat: amennyiben próféciát nyertünk, prófétáljunk a hithez igazodva."

Isten Szelleme biztosítja a kegyelmet is, és az ingyenes ajándékot is a hívők számára.

A gyülekezetben mindenkinek van ajándéka. Az ajándék része Isten irántunk gyakorolt kegyelmének. Amikor Isten megváltott minket, és elhelyezett a hívők testében, akkor munkálkodnunk kell, mint egy élő szervezet tagjai. Amikor ajándékunkat gyakoroljuk, akkor a Szent Szellem ereje hagyja jóvá azt. Minden hívőnek meg kell vizsgálni ajándékát, ha úgy tudod, hogy van bizonyos ajándékod, akkor használnod kell, és meg kell bizonyosodnod a hatékonyságáról, tényleg áldásos-e az életed másokra nézve? Építed a gyülekezetet? Vagy megosztod a gyülekezetet?

Szabályosan kell gyakorolni a próféciát, mely az Istentől kapott üzenetre vonatkozik, és Isten megadja a hitet és erőt az ajándéknak megfelelően.

Bödös József

Pályázati eredmény

A legutóbbi pályázatunkra igen szép számmal küldtek írásokat hallgatóink. A következő hetekben a lelkiposta műsorában a legtöbb írást közzétesszük. Tekintettel a nagy számú pályázóra a beérkezés sorrendjében az első húsz írás beküldőjének küldtünk ajándékot!

Bárány Márta, Zámoly
Batho Erzsébet, Szlovákia
Bazsó Jánosné, Budapest
Bosznyai Józsefné, Cegléd
Fejes Ferencné, Budakeszi
Juhász János, Bekecs
Kecskés Józsefné, Kiskőrös
Kerényi Andrea, Sásd
Kollár Tibor, Szlovákia
Kovács Sándorné, Miske
Molnár Ilona, Munkács
Nagy Gyula, Kőszeg
Némethné Zalatnai Éva, Budapest
Pákozdi Gyuláné, Balatonkenese
Plank Józsefné, Budapest
Rigó Erzsébet, Románia
Simon Ferencné, Dunavarsány
Svorc Valéria, Subotica
Takách Valéria, Szlovákia
Tóth Lajosné, Mónosbél

ÚJ PÁLYÁZAT

„Azután ezt mondta az ÚRisten: Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segítőtársat.” (1Móz 2,18) Így fogalmazta meg Isten az ember legnagyobb szükségét, és döntött amellett, hogy – mintegy a teremtés befejezéseként – társat ad neki. Ilyenkor, amikor az egész természet újra pombába öltözik, amikor minden a szépségről, a fészekrakásról, az új életről beszél, szinte lehetetlen, hogy bennünk, hívőkben is ne ébredjenek fel érzések és emlékek.

„Elhagyja az ember apját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.” Ezt a csodát sokan átélték, s bizonyára sokan emlékeznek vissza szívesen arra, hogyan is értették meg, ki lesz az „Isten által rendelt társ”.

Új pályázatunkban várjuk azokat a bizonyságtételeket, amelyek Isten vezetéséről szólnak a házasság területén. A borítékra kérem írják rá:

Nekem is rendelt társat!

A beküldési határidő: **2009 május 15.**

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY ADÁSAI

	Rövidhullám 41 m (7210 kHz) 10:30 – 11:00	**Középhullám** 215 m 1395 kHz 20:25 – 21:00	
V	Léleképítő	Ifjúsági műsor (Hetes kód)	
H	Jóhír a távolból Archív kincsek	A Biblia üzenete	Adás végén
K	Növekedjetek az ismeretben! Bibliai fejtörő	A Biblia üzenete	Áhítat
SZE	Őszintén szólva	A Biblia üzenete	Esti történetek
CS	Családi műsor	A Biblia üzenete	Lét és tudat
P	Cigányműsor / Igetanulmány Lelkiposta	A Biblia üzenete	Rádió üzenet
SZO	Gyermekműsor Nőktől nőknek Mátrainé F. Irma jegyzetei	Szemelgető	Lelkiposta

Minden műsorunk meghallgatható honlapunkon, a **www.mera.hu** címen. A frekvenciák/hullámhosszak esetleges változását időben közölni fogjuk. A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány

Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:
H-1428 BUDAPEST, Pf.: 4
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327-0440
WEB címünk: www.mera.hu
e-mail: radio@mera.hu
Pénzadományok az alábbi csekkszámlára küldhetők:
OTP Bp. II. 11702036-20573096
Swift code: OTPVHUHB
Adószámunk: 18007411-1-42

Készült: Maximumprint Bt. Nyomda
Felelős vezető: Sztasák Árpád
Tel.: 06-70-312-6633

AZ UTOLSÓ GYUFASZÁL

Kárpátalján születtem Gut községben. Ukrajna 1991. augusztus 24-én vívta ki a függetlenségét. A kommunizmus ideje alatti jólétnek egyik napról a másikra vége szakadt. A szüleim a munkahelyüket is elveszítették. Szinte az egész falu munkahely nélkül maradt. A falu határában volt a kolhoz, ahol még körülbelül 6 évig dolgoztak a szüleim. Már az utolsó években nem tudták őket kifizetni, így csak terményt kaptak. A helyzet egyre rosszabb lett. Nehezen lehetett beszerezni az alapvető élelmet, mint a kenyér. Napokig vártuk gyerekként a kenyeret az üzlet előtt, míg megérkezett, és közölték, hogy csak a fele mennyiség van, mint amire szükség lenne. Az emberek összeverekedtek a kevés kenyéren. Előbb utóbb beláttuk, hogy saját magunknak kell kenyeret sütni. Így is lett, a meglévő kis búzát elvitték a szüleim a malomba, ahol lisztet őröltek belőle. Ruházatunk nagyon szerényes volt. Foltos cipőbe és nagyon kopott ruhába jártunk iskolába. Ezzel nem nagyon foglalkoztunk, mert mindenki örült, hogy van mit enni, és nem kell éheznünk, mint annak, aki városon lakik.

Amikor 15 éves voltam, ennek már 10 éve, nagyon nehéz télnek néztünk elébe. Nagy hó esett, és hideg volt. Ilyenkor nem sok munka volt, jártunk a közeli erdőbe fát szedni, hogy legyen mivel tüzelni. Akkoriban nem volt nálunk áram, minden este a petróleumlámpánál kellett tanulni, de sokszor a téli délutánokon kint a hó fénye mellett. A pici lámpa fényénél kellett éveken keresztül élnünk. Ennek ellenére soha nem volt elégedetlenség a szívemben. Ezen a télen történt egy olyan esemény az életünkben, ami teljesen belevéződött a szívembe. Reggel, amikor felkeltünk, apukám közölte velünk, hogy a gyufásdobozban mindössze egy gyufaszál van. Gyorsan elkezdtünk a testvéremmel gyufaszálat keresni a házban, hátha találunk még valahol. Sehol nem találtunk. A testvérem 4 évvel volt kisebb, mint én, és nem sok mindent értett az egészből. Megkérdezte tőlem, hogy mit jelent ez, hogy az utolsó gyufaszálunk van. Sok mindent nem tudtam mondani, csak annyit, hogy biztos lesz valami megoldás, vagy hátha történik valami csoda. Apukám sokat töprengett azon, hogy gyújtsa-e meg a tüzet vagy tartalékoljuk ezt az egy gyufaszálat, de a nagy hideg láttán tudta, hogy meg kell gyújtani. A tűz perceken belül szépen lobogott, ami mellett melegedtünk. A szüleim csak azt mondták egymásnak, hogy bízzunk Istenben, biztos, hogy gondoskodni fog rólunk. Egész délelőtt mindenki csendesen járt a házban. Magamban sokat imádkoztam, hogy Isten ne hagyja, hogy itt kelljen meghalnunk a hideg vagy az éhség miatt. Láttam a szüleim arcán is, hogy ők is könyörögnek. Eltelt a délelőtt, közeledett az este, nekünk nemsokára meg kellett gyújtani a petróleumlámpát is, de nincs mivel. Ahogy ezt anyukám kimondta, valaki kiabált. Jöttek szólni, hogy az elmaradt gyerekpénzt fizetik a postán, menjen, mert neki is van három hónapi, amivel el voltak maradva. Fellélegeztünk. Magamban mondtam, hogy megmenekültünk. Anyukám azonnal vett gyufát, és már volt mivel tüzet rakni. Gyerekként ezt átélve nagyon nagy gondviselésnek éltem meg. Attól a naptól kezdve soha nem kételkedtem Isten hatalmas kegyelmében és gondoskodásában. Gyerekként azért imádkoztam, hogy csak az a szegénység soha ne legyen, ami akkor volt, és amin akkor kellett keresztülmennünk.

Az évek teltek. Sok minden történt az életemben. 2002-ben a Baptista Teológiára nyertem felvételt. Isten úgy gondoskodott rólam, mint Illésről ezek alatt az évek alatt. Nagyon sok jóval ellátott az Úr. 2007-ben Nyírmeggyesre jöttem férjhez, és jelenleg Mátészalkán élek a férjemmel és 7 hónapos kisfiunkkal. Egy keresetből élünk, és Isten gondviselését minden nap megtapasztaljuk a családunk életében. Az egyre nehezedő élethelyzet nagyon elkeserít, nem tudom, hogy mi lesz velünk, aggódom a gyermekünkért. Vajon neki is olyan rossz körülmények között kell majd felnőnie, mint nekem kellett? Sokszor nyomasztóan eluralkodnak rajtam ezek az érzések. Ilyenkor jut eszembe az utolsó gyufaszál története. Ekkor erőt merítve Istenre tekintek, és csak benne bízok. Mint már említettem, gyerekkoromban semmink nem volt úgy meg, ahogy lenni kellett volna, de a nehéz helyzethez képest mindenünk megvolt, a szülői szeretet és a tőlük telhető gondoskodás megvolt. Mert mindig fontosabb a szeretet és a gondoskodás, mint a pénz. Ilyenkor belátom azt, hogy gyermekünknek az a legfontosabb, hogy mi vagyunk neki, szeretjük és gondoskodunk róla. Hisz az Úr Jézus mondja: „Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.” (Máté evangéliuma 6,34)

Ebben a nehéz helyzetben is kapaszkodjunk az ő ígéreteibe!

Mózes Attiláné
Mátészalka

Áldott Húsvéti ünnepet kívánunk!

MERA
Hungary
Pf.: 4. 1428

Díj hitelezve – Taxe percue
Budapest 8.
1428